

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΙΘ'.

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΛΟΓΚΦΕΛΩ

I.

Ὁ προσφιλέστερος καὶ δημοτικώτερος τῶν ποιητῶν τοῦ Νέου Κόσμου, ὁ γλυκὺς ψάλτης τοῦ «Χιαβάθα», ὁ ἀθάνατος ἀοιδὸς τῆς «Εὐαγγελίνης», οὗτινος ὁ ἐπ' ἐσχάτων τηλεγραφικῶς ἀγγελθεὶς θάνατος ἐκάλυψε διὰ μελανοῦ πέπλου τὴν Ἀμερικὴν καὶ Ἀγγλίαν, ἐγεννήθη τῷ 1807 ἐν Πορτλάνδῃ τῆς ἐπαρχίας Μαΐνης. Ἐν τῇ ποιήσει, τὰ οὐρανομήκη ὄρη, αἱ κατάφυτοι κοιλάδες, οἱ εὐσκιιοὶ λειμῶνες, οἱ ἀφρίζοντες καταρράχται, ὁ ἀχανὴς ὠκεανὸς, καὶ τὰ ἠχηρὰ πύκνη,

Πράσινα κατὰ τὸ θέρος

Λευκὰ ὄλα τὸν χειμῶνα,

ὑπῆρξαν οἱ μόνοι διδάσκαλοι αὐτοῦ. Ἐν ταῖς ποιήσεσιν αὐτοῦ τὸ ἔπος συμμετέχει καὶ τοῦ Ἀνακρεοντείου. Ἐν τῷ ἀριστουργήματι αὐτοῦ ἡ «Εὐαγγελίνη», ὅπερ ἐξέδωκε τῷ 1847, ἀνέπτυξε τοσαύτην εὐφυΐαν ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς πίστεως καὶ σταθερότητος τῶν δύο κατεδεδικασμένων ἔραστῶν ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς σκληρότητος, καὶ φευγόντων ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, μέχρις οὗ ἡ φιλοξενία τοῦ κράτους τοῦ Πένν προσηνεγεν αὐτοῖς τὸν τάφον ὡς τῆς συ-

νεώσεως αὐτῶν τὸ ἄσυλον, ἡ δὲ εὐγλωττία τοῦ υἱοῦ τῆς Μαΐνης ἀπηθανάτισεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν μνήμην αὐτῶν, ὥστε σήμερον δύναται νὰ καυχηθῆ ὀλόκληρον τὸ ἡμικύκλιον τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν ἀπὸ τῆς Νέας Σκωτίας μέχρι τῆς Νέας Ὁρλεάνης, ὅπερ οἱ ἥρωες αὐτοῦ διέτρεξαν καταδιωκόμενοι.

Ἐν ἄλλοις αὐτοῦ ἔργοις δὲν παρημελήθη ὁ ἐρυθρόδερμος Ἰνδὸς, οὐδὲ τὸ μέλαν τέκνον τῶν βαμβάκοφυτιῶν, ἀλλ' εἰσὶν ὀνόματα ἠχοῦντα ἐπίσης ἐναρμονίως μετὰ τοῦ ὠχροπρωσώπου ἄρπαγος τῆς γῆς αὐτῶν. Διὰ τῆς θελκτικῆς αὐτοῦ ἀρμονίας τὸ τομαχὸν καὶ ἡ βουγούρ μάχιρα (α) μετὰ τοῦ πολυκρότου τοῦ Κόλτ καὶ τῶν τρομερῶν λογγῶν τῶν ἐπικναστατῶν, ἐφάνησαν ὡσεὶ ἐνταφιαζόμενα ὑπὸ τὴν αὐτὴν διὰ παντὸς γῆν, ἵνα ὁ ἀνθρώπος εὐχαριστημένος εἰς ὃ,τι ὁ Θεὸς τῷ ἐδώρησε, ψάλλῃ καὶ μόνον τὸ ἄσμα τοῦ πεφιλημένου αὐτῷ ποιητοῦ...

Θάψατε τὰ ὄπλα ὄλα,...

Θραύσατε ἀπὸ τοῦ βράχου

Τοῦ κοκκίνου μικρὸν τμήμα

Καὶ ἐκκόψαντες καλὰ μῦθους

Σχηματίσατε σωλήνας,

Καπνοσύριγγας εἰρήνης,

(α) Ὅπλα τῶν ἰνδῶν Ἰνδῶν τῆς Βορείου Ἀμερικής.

Καὶ ἰδοὺ καπνίσαστέ τας,
Τοῦ λοιποῦ ἐν ἡμονίᾳ
Ἄδελφοί ἡγαπημένοι!

II.

Ὁ Λογκφέλω ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βώουδην, φοιτητῆς δ' ὧν συνέθεσε πλείστα ὅσα ποιήματα, ἐν οἷς παντοῦ ἀναφαιίνεται ἡ ἐξοχὸς φαντασία καὶ ὁ μέγας ποιητικὸς οἶστρος, πλὴν πάντα ταῦτα ἦσαν κάλυκες, περιμένοντες ὀρνίδια δρόσου ἐωθινῆς, ὅπως ἀνοίξωσιν εἰς εὐώδη ρόδα.

Κατὰ τὸ 1825 διωρίσθη καθηγητῆς τῶν νεωτέρων γλωσσῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βώουδην, πρὶν ὅμως καταλάβῃ τὴν πανεπιστημιακὴν αὐτοῦ ἔδραν ἐπεσκέφθη τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν, Ὀλλανδίαν καὶ Ἀγγλίαν, σπουδάζας μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀόκνου ζήλου τὴν φιλολογίαν τῶν χωρῶν ἐκεῖνων. Μετὰ παρέλευσιν 4 ἐτῶν ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τῆς καθηγητικῆς αὐτοῦ θέσεως. Κατὰ τὸ 1836 διωρίσθη καθηγητῆς τῶν νεωτέρων γλωσσῶν καὶ τῆς φιλολογίας ἐν τῷ ἀρχαίῳ καὶ δεδοκιμασμένῳ Πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβριγίας, πρὶν ὅμως ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του ταύτην, ἐπεσκέφθη τὴν Δανιμαρκίαν, Σουηδίαν, Γερμανίαν καὶ Τουρκίαν μετὰ ἐν ἔτος, ἐπανακάμψας εἰς τὴν Κανταβριγίαν, ἀνέλαβε μετ' ἐκτάκτου ζήλου τὰς παραδόσεις αὐτοῦ. Τὴν ἔδραν ταύτην κατέειχεν ἐπὶ 24 ἔτη ὁ ποιητῆς Λογκφέλω, ἀποσυρθεὶς κατὰ τὸ 1853, ὅπως ἀφιερῶσθαι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου αὐτοῦ εἰς τὰς Μούσας, τὰς ὁποίας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐλάτρευε τοσοῦτον ἐμμανῶς.

III.

Τὸ τέκνον τοῦτο τῶν Μουσῶν μετὰ τρίτην ἐν Εὐρώπῃ ἀποδημίαν, ἐξέδωκε τὸ πάντων χαριέστατον καὶ πρωτότυπον ὄλως ποίημα, «Τὸ Ἄσμα τοῦ Χιαβάθα». Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο καὶ ἀφελέστατον ποίημα, ὅπερ

ἠδυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν «Ἰνδικὰς Ἑδάδας», βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς περὶ ἀνδρὸς μυστηριώδους γεννήσεως, ὅστις ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ὅπως καθάρισθαι τοὺς ποταμούς, τὰς λίμνας, καὶ τὰ δάση, καὶ διδάξῃ τοὺς ὁμοφύλους του τὰς τέχνας τῆς εἰρήνης. Τὸ μυστηριώδες τοῦτο πρόσωπον, οὔτινος

Τὴν μυθώδη γέννησίν του,
Πῶς προσήχετο, πῶς ἔζη,
Πῶς ἐφρόντιζε κ' ἐμόχθει
Ἵπὲρ τῆς εὐημερίας
Καὶ προόδου τοῦ λαοῦ του,

διηγεῖται διὰ τοῦ ἀφελεστέρου τρόπου καὶ διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων ὁ ποιητῆς Λογκφέλω, ἦτο γνωστὸν παρὰ ταῖς διαφορὰς φυλαῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μιχαβῶνος, τοῦ Χιαβου, τοῦ Μαβανάζου, καὶ τοῦ Χιαβάθα. Τὰ τοῦ ἐν λόγῳ ποιήματος ἀναφέρονται εἰς τοὺς Ὀζηδαίους, φυλῆς κατοικούσης τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τῆς μεγάλης λίμνης, ἐν τῇ μεταξὺ τῶν κεχρωματισμένων βράχων καὶ τῆς Μεγάλης Ἀμμουκειμένης γῆς.

Ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Χιαβάθα, οὔτινος τὸ σύνθημα ἦτο

Ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει,
Κίνδυνος δ' ἐν διχονοίᾳ,

αἱ Ἰνδικαὶ παραδόσεις ἐκτίθενται ἐν ὅλῃ τῇ λεπτοτάτῃ χάριτι καὶ καλλονῇ εἶναι δὲ ἔργον, ὅπερ ἀνύψωσε τὸν Λογκφέλω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ δόξης. Τὸ ποίημα διαίρεται εἰς Εἰσαγωγὴν καὶ εἰς 22 Κεφάλαια, ὧν ἕκαστον φέρει ἰδίαν ἐπιγραφὴν. Ἀυτούμεθα διότι οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ὁ τόπος ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ παρουσιάσωμεν τοῖς φίλοις ἀναγνώσταις πλήρῃ ἀνάλυσιν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, ἀλλ' ὅμως λέγομεν αὐτοῖς :

Ὅσοι ἔχετε καρδίαν
ἀδιάφορον καὶ νέαν

καὶ πιστεύετε ἀκραδάντως
εἰς τὸ θεῖον καὶ τὴν φύσιν·
ὅσοι πάντοτε κ' ἐν πᾶσι
τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου
θεωροῦντες ἀνθρωπίνην
εἴσθε πεπεισμένοι, ὅτι
καὶ τὰ στήθη τῶν ἀγρίων
εὐγενεῖς ὄρμας καὶ πόθους
καὶ ἐλπίδας περικλείου·
ὅτ' ἡ χεὶρ τοῦ ἀδυνάτου,
ψηλαφῶσα εἰς τὰ σκότη,
ἀπαντᾷ τὴν τρισαγίαν
τοῦ πρεσβύτου Θεοῦ χεῖρα,
ἀναγνώσαστε τὸ ἄσμα
τὸ σεμνὸν τοῦ Χιαβάθα.

IV.

Ὁ περιδῶξος Λογκφέλω ἐξέδωκε κατὰ διαφορὰς ἐποχὰς πλείστα ὅσα ποιήματα· ἐξ αὐτῶν δὲ τινὰ περιγράφουσι τὴν φύσιν διὰ τῆς λεπτότητος ἐκείνης τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ποίησιν τῆς ἀρχαιοτέρως ἑλληνικῆς ἀνθολογίας, ἄλλα εἰσὶν ὑψηλὰ τὴν φαντασίαν καὶ τὴν ἐπίνοιαν, ἰδιαιτέρως ὅμως μνείας εἰσὶν ἄξια : «Ἡ Χρυσὴ παράδοσις», καὶ ὁ «Ψαλμὸς τῆς ζωῆς», ἀμφότερα ὁμολογουμένως ἐμπλεκὰ τῆς οὐσίας ἐκείνης, τῆς ἀποτελούσης τὴν ἀληθῆ ποίησιν, εἰςὶ προϊόντα ζωηρὰ καὶ ὑψηλοῦς φαντασίας. Ὡραία εἶναι ἐπίσης «Τὰ Ποιήματα κατὰ τῆς Δουλείας» καὶ «Τὰ Διαβαστικά πτηνὰ», ἅτινα κατὰ τὸν Δάντην,

Come i gru va cantando lor lai
Fucendo in aer di lunga riga.

Ὁ Λογκφέλω μετὰ τῆς ποιητικῆς του δόξης ἀπέκτησε καὶ ὑπόληψιν οὐ τὴν τυχοῦσαν καὶ ὡς πεζογράφος, τὸ «Outre Mer», ἦτοι συλλογὴ ὁδοιπορικῶν ἀναμνήσεων, «Ὁ Ὑπερίων», μυθιστόρημα, ἐν τῷ ὁποίῳ περιγράφει μετὰ πλείστης ὀψης χάριτος, λεπτότητος καὶ τέχνης σκηνὰς τινὰς τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου, καὶ ὁ Kavanagh, ἀφελέστατον διήγημα, διακρίνονται ὡς καὶ τὰ ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα. Πρὸς τούτοις δὲ τὸ λίαν δυσχε-

ρὲς καὶ παρακκινδυνευμένον ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβε, νὰ μεταφράσῃ καὶ ἐκδώσῃ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἐραστοῦ τῆς Βεκτροίκης, ἔτι μᾶλλον ἐλάμπρυνε τὴν φήμην, ἣν διακαίως ἔχαιρεν, ὡς δεξιώτατος μεταφραστῆς.

V.

Ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τῶν κόπων, ὁ Λογκφέλω μετέβη τῷ 1868 ἀπὸ τῆς Κανταβριγίας εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας, ὅπως ἐν τῷ κλίματι ἐκεῖνῳ ζητήσῃ τὴν ἀνάκτησιν τῆς κλονισθείσης αὐτοῦ υγείας. «Ἄμα τῇ ἀφίξει αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων του, οἱ ἐπισημότεροι τῶν ἄγγλων φιλολόγων καὶ πολιτικῶν πολυτρόπως ἐτίμησαν αὐτόν. Ὁ ἀριστος φιλολόγος λόρδος Καρλάιλ, γνωστὸς τοῖς Ἑλλήσιν ἐκ τοῦ «Περὶ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος Ἡμερολογίου αὐτοῦ», ἔσπευσε πρῶτος νὰ ὑποδεχθῇ ἐν τῷ μεγάλῳ λοπρεπεστάτῳ αὐτοῦ μεγάρῳ τὸν γλυκὺν ψάλτην τοῦ Χιαβάθα, ἡ δὲ ἀνασσα Βικτωρία, ὑπεδέξατο αὐτὸν εὐμενέστατα ἐν Windsor Castle, ἀπονέμουσα αὐτῷ μεγάλας καὶ σπανίας τιμὰς. Πρὸς τούτοις ὁ μέγας καλλιτέχνης Bierstadt ἔδωκε πρὸς τιμὴν τοῦ περιδῶξου Λογκφέλω μεγαλοπρεπέστατον συμπόσιον, ἐν ᾧ παρευρέθησαν οἱ ἐπιφανέστεροι καὶ σοφώτεροι τῶν Ἀγγλων, ἐν οἷς καὶ ὁ μέγας πολιτικὸς καὶ φιλέλληνας Γλάδστων, ὅστις καὶ προέπειν ὑπὲρ τῆς υγείας, εὐδαιμονίας καὶ φήμης τοῦ ἐνδόξου αὐτῶν ζενιζομένου».

Τῇ 16 Ἰουνίου ὁ Λογκφέλω ἐπεσκέψατο τὴν Κανταβριγίαν, καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος τῆς Νομικῆς ἐν μέσῳ ἀπείρου, ἐκλεκτοῦ καὶ ἐνθουσιῶντος ἀκροατηρίου. Πρὶν δὲ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, ὁ ἀοιδὸς τῆς «Εὐαγγελίνης» διήλθεν ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ Isle of Wight, παρὰ τῇ ἐπαύλει τοῦ μεγάλητέρου καὶ ἐνδοξοτέρου τῶν ἄγγλων ποιητῶν Τέννυσον.

Μετά μακρὰν ἐν Εὐρώπῃ ἀποδημίαν, ἐπανκάμφας ὁ γηραιὸς ποιητὴς εἰς Κανταβριγίαν, διήγαγεν ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῶν οἰκείων αὐτοῦ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ἱστορικωτάτῃ καὶ ρωμαντικοτάτῃ αὐτοῦ ἐπαύλει, ἣτις ἄλλοτε ἐχρησίμεισεν ὡς στραταρχεῖον τοῦ Οὐασιγκτῶνος. Ὅποια συγκινητικὴ ἀνάμνησις! Ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοῦ ἥρωος ἀνεφύησαν κρίνα ἐξόχου διανοίας!.. Καὶ τίς ἄλλος καταλληλότερος ἠδύνατο νὰ διαδεχθῆ ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ τὸν σεβάσιμον στρατηγόν; Πλὴν φεῦ! ἀμφοτέρω τὰρα κοιμῶνται τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ θανάτου!.. Τὰ πλῆθη ὁμως, ἅτινα θὰ διαβαίνωσιν ἐκεῖθεν, φέροντα τοὺς ἑαυτοὺς νεκροὺς πρὸς τὸ ἀρχαῖον κοιμητήριον τοῦ Μάουντ Ὠζῶρν καὶ πρὸς τὴν Βυστόνην, οὐδέποτε θὰ πύσωσι λέγοντα. «Ἐνταῦθα κατῴκει ὁ Λογκφέλω!» Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐνώπιον τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ, ὁ Οὐάσιγκτων ἐζώσθη τὴν σπάθην αὐτοῦ. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐνεπνεύσθη ἡ γλυκύτατος ἀοιδὸς τῆς καταδικωμένης «Ἐθαγγελίνης» ἐκ τῆς Μούσης τῆς Κολομβίας, πίνων ἐκ τῶν διαιτημάτων τῆς Κασταλίας ναμάτων, καὶ ἀνερχόμενος πρὸς τὸν Παρνασσόν.

VI.

Τὸν Λογκφέλω κατὰ πρῶτον ἐγνωρίσαμεν ἐν Κανταβριγίᾳ ἐν ἔτει 1854, ἦτο δὲ ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος, ἀφελῆς, εὐπροσήγορος, ἀριστος οἰκογενειάρχης, φίλος πολέμιος. Τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐκινούοντο ἀδιακόπως, καὶ ἐφαίνετο ἔχων γνῶσιν σχεδὸν παντὸς ἀντικειμένου. ἦτον ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ Ὁμήρου: «Πολλῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγωγ».

Εἶχε τὸ αἶσθημα διάπυρον, ὡς καὶ ὁ Βύρων, ὑπὲρ τῶν καταπιεζομένων. Ἡ μνήμη αὐτοῦ ἦτον ἀληθὲς ταμεῖον ἀνεκδότων

καὶ ἱστορικῶν, ἅτινα παρένειρε τὸσον ἐπίδειξις εἰς τὰ σύγχρονα συμβάντα, ὥστε ἡ συνομιλία αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ ἐξομοιωθῆ μὲ σπάνιον καὶ ἐκλεκτὸν τεμάχιον μωσαϊκοῦ.

Ὁ ποιητὴς καὶ φιλέλλην Λογκφέλω ἐγνώριζε πληρέστατα τὰ περὶ τῆς Ἑλλάδος, μοὶ ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθήνας. Ἐπὶ τὴν σκιάν τῶν ἀρχαίων πελεῶν τῆς ἱστορικωτάτης αὐτοῦ ἐπαύσεως πολλάκις συνδιελέχθημεν περὶ Ἑλλάδος, καὶ πολλάκις ἠκροάσθημεν αὐτοῦ ἐκφράζοντος τὸν θαυμασμόν του διὰ τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Βαλαωρίτου καὶ ἄλλων συγχρόνων ποιητῶν.

Ἡ Κανταβριγία ἐν ἣ ὁ Λογκφέλω ἐζησῆ περίπου 50 ἔτη, ὁμολογουμένως δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πυρὴν τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Οὐδέποτε θέλομεν λησμονήσαι τὰς εὐαρέστους ἐκείνας ἐσπέρας, ἅςτινας διήλθομεν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ ποιητοῦ ὡς καὶ ἐν τῇ φιλοξενικωτάτῃ οἰκίᾳ τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν φίλου καὶ διδασκάλου Φέλτωνος, μετὰ τοῦ γηραιοῦ καὶ σοφοῦ Οὐάκερ, τοῦ διακεκοιμένου φυσιολόγου Ἀγασίς, τοῦ μαθηματικοῦ Πιέρς, τοῦ φιλοπαίγμονος ποιητοῦ Χόλμς, τοῦ βοτανικοῦ Γρέϋ, τοῦ ἀστρονόμου Βόνδ, τοῦ ὁμογενοῦς φιλολόγου Σοφοκλῆ, τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀρίστου φιλολόγου Λούελ, τοῦ τοσοῦτον ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύοντος τὸ ἔθνος αὐτοῦ παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, καὶ τοῦ ἀφελοῦς, κομψοῦ καὶ δημοτικωτάτου Λογκφέλω, ἐπὶ τοῦ ἄπνου σώματος τοῦ ὁποίου ρίπτομεν τὰ ὀλίγα ταῦτα νεκρικὰ ἄνθη, ἅτινα ὁ ἀθάνατος ἀοιδὸς τοῦ ἀθανάτου Βότσαρη ἔρριψεν ἐπὶ τὸ τοῦ προσφιλεστάτου αὐτοῦ φίλου Δρέηκ.

*Green be the turf above thee
Friend of my better days!
None knew thee but to love thee
Nor named thee but to praise,*

Ἐν Σμύρνῃ, τῇ 22 Ἀπριλίου 1882.

Γ. Δ. ΚΑΝΑΛΕΣ.

ΠΕΡΙ ΗΛΙΑΚΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ.

Α'. Διατι ἡ θερμοκρασία ἐλαττοῦται πρὸς τὰ ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα;

Β'. Διατι τὸ κάθετον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς (καὶ οὐχὶ ἀπολύτως) παράγει περισσοτέραν θερμότητα;

Ὡς γνωστὸν, ἀτμοσφαῖρα λέγεται τὸ ἐξ ἀζώτου καὶ ὀξυγόνου συνιστάμενον ἀέριον, ὅπερ περικαλύπτει τὸν ἡμέτερον πλανήτην.

Τὸ πάχος τοῦ περικαλύμματος τούτου τῆς γῆς, ἦτοι τὸ ὕψος τῆς ἀτμοσφαιρας, εὐρέθη μετὰ πολλῆς πιθανότητος ὅτι εἶναι 60 χιλιάδων μέτρων Γαλλικῶν.

Προσέτι ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι πολὺ ἀραιότερα εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτῆς στρώματα.

Πάντες παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἀναπτυσσομένη θερμότης ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἡλίου· ἀλλ' ἄρα γε ἀμέσως ὡς ἀπὸ σώματος θερμοῦ, ἢ ἄλλως πως; τοῦτο κατὰ πρῶτον ἐξετάσωμεν.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα καὶ ἡ γῆ δὲν δέχεται θερμότητα ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὡς σώματος θερμοῦ· διότι ἐὰν δεχθῶμεν τούναντίον, ἀ. προσκρούμεν εἰς τὸν γνωστὸν περὶ ἀκτινοβόλου θερμότητος νόμον, ὅτι ἡ θερμότης εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως· καθ' ὅτι κατὰ τούτον τὸν νόμον τὸ θέρος, ὅποτε ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς μεγαλειτέραν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασιν, ἦτο ἐπιβεβαιωμένον νὰ δεχθῶμεθα ὀλιγωτέραν θερμότητα, καὶ ὁμως συμβαίνει τούναντίον· προσέτι καὶ ὅταν ἀνυψώμεθα ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, νὰ εὐρίσκωμεν περισσοτέραν θερμότητα, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα συμβαίνει τούναντίον. Ἄλλ' ὁ προμνημονευθεὶς νόμος εἶναι ἀκριβῆς καὶ διὰ πειραμάτων ἀποδεδειγμένος, ἄρα ὁ ἥλιος δὲν ἐκπέμπει θερμότητα ὡς σῶμα θερμόν. Ἐ. μένει ἀνεξήγητος ἡ διὰ τοῦ ὕδατος ἢ διὰ κα-

θαρᾶς ὕδατος διάβασις τῆς θερμότητος.

Ὁ ἥλιος ἐκπέμπει πανταχόθεν ἀκτίνας μὴ θερμὰς, περιεχοῦσας ὁμως ρευστὸν τι λεπτότατον, ἀγνώστου χημικῆς συστάσεως, ὅπερ διερχόμενον διὰ τῆς ἀτμοσφαιρας φλέγεται καὶ παράγει τὴν θερμότητα· τὸ λεπτότατον τοῦτο ρευστὸν θέλομεν ὀνομάζει θερμογόνον.

Μετὰ πολλῆς πιθανότητος δύναται τις ἐνταῦθα νὰ εἴπῃ ὅτι μόνον συντελεστικὸν τῆς φλέξεως ταύτης εἶναι τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαιρας, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀνώτερα καὶ ἐπομένως ἀραιότερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα περιέχουσι μικρὰν ποσότητα ὀξυγόνου, ἢ φλέξις γίνεται μερικῆ, ἐπομένως καὶ ἡ παραγομένη θερμότης ἀνάλογος. Οὕτω δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰσημερινοῦ διαρκῆ ὑπαρξίν τῆς χιόνος, καὶ προσέτι τὴν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐλάττωσιν τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

Ἦδη δὲ ἐξετάσωμεν, διατι τὸ κάθετον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς παράγει περισσοτέραν θερμότητα.

Ἐπειδὴ τὸ θερμογόνον, τὸ ὁποῖον παραδεχόμεθα ὅτι φέρουσι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες εἶναι βεβαίως ποσὸν σταθερὸν καὶ πεπερασμένον, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι διερχόμενον διὰ πολλῶν τῆς ἀτμοσφαιρας στρωμάτων, καταναλίσκεται φλεγόμενον, καὶ ἐπομένως ὑπάρχει μὲν θέσις καθ' ἣν ἀναπτύσσεται ἡ μεγίστη θερμότης, ὑπάρχει δ' ὡσαύτως θέσις καθ' ἣν ἀναπτύσσεται ἡ ἐλαχίστη. Ἐπειδὴ δὲ παραδεχόμεθα ὅτι ὡς συντελεστικὸν τῆς φλέξεως τοῦ θερμογόνου εἶναι τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὀξυγόνον, συνέπεια τούτου εἶναι ἡ ἀναπτυσσομένη θερμότης νὰ ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς ἀτμοσφαιρας, ἢ, ὅπερ ταῦτο, ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὀξυγόνου μεθ' οὗ ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες.

Όταν μὲν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες προσπίπτουσι καθέτως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, διέρχονται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τὸ ἐλάχιστον διάστημα, ἐπομένως καταναλίσκουσι τὸ ἐλάχιστον θερμογόνον ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην θέσιν· ὥστε συναντῶσαι ἐκεῖ τὰ πυκνότερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα, ἐπομένως περισσότερον ὄξυγονον, φλέγονται τελειότερον καὶ παράγουσι τὴν μεγίστην θερμότητα. Όταν δὲ πίπτωσι πλαγίως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, διέρχονται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἀσυγκρίτως μείζονα διαστήματα· ἐπομένως τὸ ἐν αὐταῖς θερμογόνον καταναλίσκεται κατὰ τὸ πλείστον φλεγόμενον καὶ ἡ παραγομένη τότε θερμότης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εἶναι ἀνάλογος τοῦ ποσοῦ τοῦ θερμογόνου, ὅπερ εἰσέτι φέρουσιν αἱ οὕτω προσπίπτουσαι ἡλιακαὶ ἀκτίνες.

Τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων παραγομένης θερμότητος δὲν δύναται τις νὰ ὀρίσῃ μαθηματικῶς, διότι πλείστα ὅσα ἄλλα φυσικὰ αἴτια παραμορφοῦνται τὰ ἐκ τῆς μαθηματικῆς ἀκριβείας ἐξαγόμενα, ὡς π. χ. ἡ ὑγρασία ἢ ξηρασία τῆς ἀτμοσφαιρας, οἱ ἐπικρατοῦντες ἄνεμοι εἰς τινὰ τόπον, ἢ γειτνιάσεις τῶν θαλασσῶν, καὶ ἄλλα πολλά.

Τὸ θερμογόνον, ὡς λεπτότατον ρευστὸν κέκτηται τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ διέρχεται διὰ τῶν διαφανῶν σωμάτων, ὡς τὸ φῶς· προσέτι ν' ἀντανεκλάται, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ ζημίας.

Ἡ διὰ τῶν ἀφρικύρτων φακῶν συγκέντρωσις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀναπτυσσομένη μεγάλη θερμότης, δίδει προσέτι κύρος εἰς τὴν θεωρίαν ἡμῶν, καθ' ὅτι παρατηροῦμεν ὅτι διὰ τῶν τοιούτων φακῶν δὲν δύναμεθα νὰ συγκεντρώσωμεν τεχνικὴν θερμότητα, καὶ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων δὲν συγκεντροῦμεν θερμότητα, ἀλλὰ θερμογόνον, ὅπερ ἀρθρῶντερον φλεγόμενον, παράγει περισσοτέραν θερμότητα.

Παρατηροῦμεν προσέτι ὅτι, ἐὰν ἐκθέσωμεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων

ἀγγεῖον ἐκ καθαρᾶς ὑάλου πλήρες ὑδρογόνου καὶ ὄξυγονου, ἐν τῷ ἅμα γίνεται ἐκπυροσκόπησις, ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἐν τῇ μετὰ τοῦ ὄξυγονου ἐπαφῇ φλέξιν τοῦ θερμογόνου καὶ διάδοσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὑδρογόνου.

Προσέτι, ἐπειδὴ τὸ θερμογόνον εἶναι τόσον λεπτόν, ὥστε διαπερᾷ τὰ διαφανῆ σώματα ἀναλόγως τῆς διαφανείας καὶ τοῦ ἐλάσσονος πάχους αὐτῶν, ἔπεται ὅτι διαπερᾷ καὶ τὸ ὕδωρ. Καὶ τῶνόντι, ἐὰν δεχθῶμεν τὰς διὰ ὑαλίνου πεπλατισμένου ἀγγείου πλήρους ὕδατος διερχομένας ἀκτίνες, καὶ συγκεντρώσωμεν ταύτας διὰ φακοῦ, θέλομεν ἔχει καὶ πάλιν ἀρκετὴν ποσότητα θερμαντικῆς.

Οὔτε σφοδρὸς ὡσαύτως ἄνεμος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κατ' εὐθείαν διάδοσιν τοῦ θερμογόνου, ἐνεκεν τῆς λεπτότητος αὐτοῦ· τοῦτο εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ παρατηρήσῃ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ θερμογόνον κέκτηται πολλὰς ιδιότητας, ἀς καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ συγκεχωμεν φῶς, ἐπομένως καὶ τὴν ιδιότητα τῆς ἀντανεκλάσεως, ἀλλὰ μετὰ ἐπαισθητῆς ζημίας. Ἐὰν τις ἤθελεν ἐρωτήσῃ, διατί αἱ ἐν τῇ Σελήνῃ ἀντανεκλώμεναι ἡλιακαὶ ἀκτίνες προσπίπτουσαι ἐπὶ τῆς γῆς δὲν παράγουσι θερμότητά τινα; Διότι, ἡθέλομεν ἀπαντήσῃ, τὸ θερμογόνον ὡς καὶ τὸ φῶς ἀντανεκλάται μόνον ἐπὶ στιλπνῆς ἐπιφανείας καὶ οὕτω μετὰ πολλῆς ζημίας τῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ· καὶ καθὼς τὸ ἐκ τῆς Σελήνης φῶς εἶναι ἀσθενέστατον, καὶ δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ οὔτε πρὸς τὸ ἐπὶ τοίχου ἀντανεκλώμενον ἐλάχιστον μέρος τοῦ φωτός, οὕτω καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ θερμογόνον καταστρέφεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης, ὡς τὸ φῶς ἐπὶ τοίχου· καὶ ταῦτα ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἀτμοσφαιραν· ἐὰν ὅμως ἡ Σελήνη ἔχῃ ἀτμοσφαιραν, τότε τὸ θερμογόνον καταναλίσκεται ἐπ' αὐτῆς φλεγόμενον συμφῶνως

πρὸς τὴν θεωρίαν ἡμῶν.

Διὰ πειράματος δύναται ν' ἀποδειχθῇ τὸ ἀληθές ἢ μὴ τῆς περὶ ἡλιακῆς θερμότητος θεωρίας ταύτης. Στεροῦμενος ὅμως τῶν μέσων, δὲν ἠδυνήθηνα νὰ ἐκτελέσω τὸ πείραμα ὅπως ἐπαληθεύσω τὴν θεωρίαν μου ταύτην.

Τὸ πείραμα δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς ἑξῆς.

Λαμβάνομεν ὑαλίνον σφαῖραν, ἔχουσα μίαν τομὴν ἐπίπεδον· ἐν αὐτῇ θέτομεν καταλλήλως θερμόμετρον· κάμνομεν τὸ ἐντελὲς κενὸν ἐν αὐτῇ καὶ παρατηροῦμεν τὸ ὕψος τοῦ ἐν αὐτῷ θερμομέτρου, ἔπειτα ἐκθέτομεν οὕτω κενὴν ἀέρος τὴν σφαῖραν εἰς τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, οὕτως ὥστε αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες διερχόμεναι διὰ τῆς ἐπιπέδου τομῆς τῆς σφαίρας νὰ προσπίπτωσιν ἐπὶ τοῦ θερμομέτρου· ἐὰν τὸ θερμομετρον παρουσιάσῃ ἐπαισθητὴν αὐξήσιν τῆς θερμότητος, τότε ἡ θεωρία ἡμῶν δὲν ἀληθεύει.

Ἐπειδὴ τὸ ἐντελὲς κενὸν εἶναι ἀδύνατον, δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ πείραμα ἀντιστρόφως, πληροῦντες δηλ. τὴν σφαῖραν ὄξυγονου, πράττομεν τὸ αὐτὸ· ἐὰν τὸ θερμομετρον παρουσιάσῃ ἐπαισθητὴν αὐξήσιν θερμότητος, ἡ θεωρία ἀληθεύει, ἥτοι ἀληθεύει ὅτι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες φέρουσι τὸ θερμογόνον, τὸ ὁποῖον φλέγεται ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τοῦ μεθ' οὗ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν ὄξυγονου ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ὑποθέτων προσέτι ὅτι τὸ ἄζωτον οὐδεμίαν ἔχει ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ταύτης ἐπιρροήν.

Τὴν τροφήν τῆς ὑπάρξεως ἅπαντα τὰ ζῶντα ἀρῶνται ἐκ τοῦ ἡλίου. Ἡ γῆ, ἵνα παράγῃ τὸ ἀναγκαῖον τῷ ζῶντι καὶ τῷ φυτῷ, χρῆζει τῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου, ἐπομένως ἡ ὑπαρξὶς ζῶντων καθίσταται ἀδύνατος μὴ ὑπαρχούσης τῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου. Ἄπαντα τὰ ζῶα προστρέχουσι τοῖς πυροῖς τοῦ ἡλίου, ὅπως ζωογονηθῶσι· καὶ οἱ ἐν ἀβύσσοις ζῶντες ἰχθύς, τοῦ ἡλίου λάμποντος λαμπρῶς,

σκιρτῶντες, τρέχουσι ν' ἀπολαύωσι φῶτος καὶ θερμότητος, ὧν αἱ ἀκτίνες διαδύουσι τὴν διαφάνειαν τῶν τε ποταμῶν καὶ θαλασσῶν.

Ἐν δὲ τοῖς ἀρκτικαῖς πρὸς τὸν πόλον κλίμασιν οὐδεμία βλάστησις! Χιῶν! πάγοι πάντοτε καὶ πανταχοῦ! Ψυχὸς καταστρέφον καὶ τὴν εὐρωστοτάτην διοργάνωσιν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

M. K.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

(ἀστεῖον διηγήματιον).

Πολλάκις, Κυρία φίλταται, διὰ τινος εὐφυοῦς τεχνάσματος σώζει τις τὴν τιμὴν ἢ τὴν ζωὴν του. Τοῦτο θὰ ἀποδείξω διὰ τοῦ ἀνα χείρας διηγήματος. Θὰ φέρω τὸ παράδειγμα Ρωμαίου κληρικοῦ, ὅστις πρὶν μὲν ὑπῆρξεν Ἰησοῦτις, εἶτα δ' ἔγεινε Δομινικανός· Ὀνομάζετο Φονταναρόζας ὁ αἰδεσιμώτατος· ἐφημιζετο διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀγγίγειαν καὶ διεκίνητο ὡς εἰς τῶν ἱκανοτέρων ἱεροκηρῶν. Τὰ νάματα τῆς φυσικῆς εὐγλωττίας του ἔρρεον δίκην μέλιτος ἀπὸ τοῦ στόματός του. Σύμπαν τὸ κοινὸν συνέρρεεν ὀπόταν ὤμιλει. Ἀνάγκη ὅμως νὰ προσθέσω χάριν τῆς ἀληθείας ὅτι ἦτο διεσθαρμένων ἡθῶν. Βεβουθισμένος εἰς τὸ ἐλλάττωμα μέχρις ὀφρῶν, ἠγάπα τὴν κραιπάλην, τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ τὰς γυναῖκας. Πολλάκις μετέβαινε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον ἢ ἀπὸ τοῦ χαρτοπαίγνιου εἰς τὸν ἄμβωνα· ἀνέπτυσσε δ' εἰς ὄλας μεγίστην καὶ εἰδικὴν δραστηριότητα. Ἐνοεῖται ὅτι πάντοτε ἐκῆρυσεν εἰς τὰς ἐπισημοτέρας ἐκκλησίας καὶ τὰς μᾶλλον προσοδοφόρους. Ἀείποτε δὲ τὰ κέρδη του διέθετεν εἰς γυναῖκα, οἶνους, παραλυσίας.

Οἱ σεβάσμιοι πατέρες Ἰησοῦται ἐμίσειον αὐτὸν διότι ἐλιποτάκτησεν ἀπὸ τοῦ σωματείου των· γνωστὸν δὲ εἶναι πόσον ἐπικίνδυνον

νοι ἔχθροὶ εἰσὶν οἱ Ἰησοῦται. Ἐκαιροφυλάκτουεν θέν πρίστασιν, ὅπως τὸν ἐκδικηθῶσι, κατηγοροῦντες αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παρεκτροπαῖς του, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔδει νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἄλλ' ὁ Δομινικανὸς μας ἦτο τόσῳ ἀγχίνους καὶ ἐφευρετικὸς, ὥστε μ' ὄλας τὰς ἐνεργείας των καὶ τὰς πλεκτάνας των, οὐδέποτε ἐξετέθη. Ἄν δέ τις αὐτῶν ἐπειρᾶτο νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπιπτεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἀμφίβληστρον, ὡς συμβαίνει εἰς τὸν θεραπευτικὸν κῦνα, ὅστις ὄρμα κατὰ τῆς ἀλώπεκος, ὅπως τὴν δῆξῃ, ἀλλ' ὅστις δάκνεται ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ σεβασμιώτατος εἶχε συνάψει σχέσεις μετὰ τινος γυναικὸς ἐλθούσης ἐκ Νεαπόλεως, εὐσάρκου, ὠραίας, εὐτραπέλου καὶ τρελλῆς. Ὁ πατὴρ Φονταναρόζας ἐλάτρευεν αὐτήν ἦσαν. ὁ ἀμφοτέροι τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆροι, εὐθυμοὶ δηλαδὴ καὶ ἀγχίνοι.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν μελανόκομος καὶ μελανόφθαλμος, ἡ δ' ἐσθῆς τῆς μόλις κατήρχετο τέσσαρας δακτύλους τοῦ γόνατός της. Πλήρης σκωμμάτων, καὶ χαριεντισμῶν ἦτο ἐν ταῖς συνομιλαῖς της, καὶ ὠνομάζετο Σιμόνα. Δὲν ἦτο πένις· ἔζη μάλιστα ἀξιοπρεπῶς· εἶχεν ὑπηρέτριαν, αἰκμημ εὐρύχωρον, ἐπιπλα ἰδιόκτητα, κτλ. ἦτο ὁμοῦ διαγωγῆς οὐχὶ ἐξαιρέτου.

Καὶ τοὶ ὁ κληρικὸς μας ἠγάπα ἐν γένει πᾶσαν γυναῖκα, καὶ δὲν ἐποίει διάκρισιν εἰς αὐτάς, οὐδ' ἔμελλεν αὐτῷ ἂν ἦσαν μικρόσωμοι ἢ μεγαλόσωμοι, ἰσχναὶ ἢ εὐτραφεῖς, ὁμοῦς ἰδαιτέρην ἠθάνετο, ὡς προέφη, ἀγάπην διὰ τὴν Σιμόναν καὶ δὲν παρήρχετο ἡμέρα καθ' ἣν νὰ μὴ τὴν ἐπισκεφθῇ λάθρα περὶ λύχνων ἄφας, περιβεβλημένης ἐφεστρίδα εὐρείαν. Καὶ τοὶ τὰ συμπόσια καὶ τὸ συμφέρον ἐστὶν ὁ μόνος σκοπὸς τῶν γυναικῶν τούτων, ὁμοῦς ἐπειδὴ ἡ Σιμόνα ἠγάπα τὰς ἀστείότητας, τὴν εὐθυμίαν, τὴν κραιπάλην καὶ τῆς τρέλλας,

ἠθάνετο ἴδιαν πρὸς τὸν πατέρα Φονταναρόζαν κλίειν. Ὅταν δὲ εὐρίσκοντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἦτο νὰ τοὺς ἀκούῃ τις καὶ νὰ ξεκαρδίζηται γελῶν· ἐποίουν σκηνὰς ἀστείας. Νεαρὸς τις ἱερεὺς, θέλων ἡμερῶν τινα νὰ διασκεδάσῃ ὅπως ἀνακουρισθῇ ὀλίγον ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν του μόχθων, παρευρέθη εἰς τὰς σκηνὰς των ἐκεῖνας.

Δὲν θὰ εἶπω πόσον ἐγέλασεν ἐπὶ ταῖς παραδόξοις αὐτῶν σκηναῖς, οὐδ' ἐπὶ τοῖς ἀστεϊσμοῖς αὐτῶν· λέγω μόνον ὅτι ἐξελθὼν ἐκείθεν, διηγήθη ἐμπιστευτικῶς εἰς ἄλλους φίλους τὰ ὅσα νόστιμα εἶδε καὶ ἤκουσε. Διόπερ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πάντα ταῦτα περιῆλθον εἰς γνῶσιν τῶν σεβασμιῶν Ἰησοῦτῶν, οἵτινες κατεσκόπευον διηλεκτῶς τὸν Φονταναρόζαν καὶ ἀμέσως συνῆλθον εἰς συμβούλιον, ὅπως ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἀπεφασίσθη δὲ παμφηφει νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν σεβασμιώτατον. Διόπερ ἐτοποθέτησαν περὶ τὸ οἶκημα τῆς Σιμόνας κατασκόπους, οἵτινες, ἅμα ἰδόντες τὸν κληρικὸν εἰσερχόμενον, ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν ἐπίτροπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς τριῶν φρουρῶν μετέβη πάραυτα ἐκεῖ καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἡ ὑπηρέτρια, ἥτις παρεφύλασεν ἐν τῇ θύρᾳ, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὴν Σιμόναν. Ὁ αἰδεσιμώτατος δὲν ἐτράχη, συνεβούλευσε μάλιστα τὰς δύο γυναῖκας νὰ μὴ φοβηθῶσι, καὶ εἶπε τῇ ὑπερετρίᾳ ν' ἀνοίξῃ. Ἐπιδιορθῶσας ὀλίγον καὶ τακτοποιήσας τὰ ράσασα σου, ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κόλπου σταυρὸν, ὃν πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, ἤρξατο δὲ ὁμιλῶν μετὰ ζέσεως πρὸς τὴν Σιμόναν, ὡς δῆθεν πειρώμενος νὰ μεταπειθῇ αὐτήν, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας.

— Ἄ! Σιμόνα, τῇ ἔλεγε, γονυπέτησον καὶ μετανόησον διὰ τὰς ἁμαρτίας σου. Ὅσα σοὶ εἶπον ἐπὶ τὸ αὐτὴν ὄραν ὁμιλῶν καὶ διδά-

σκων σε, πιστεύω ὅτι σὲ παρέπεισαν.

Ἡ πονηρὰ ἐνόησε πάραυτα τὸ στρατήγημα. Ἐγονυπέτησε λοιπὸν κατεπειγόντως καὶ ἤρξατο, κλαίουσα καὶ τύπτουσα τὸ στήθος, νὰ ὁμολογῇ ὅτι μετενόησε διότι τὸσαῦτα ἔτη διήνυσεν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὁ δὲ ὀσιώτατος ἐν τῷ μεταξύ κατηρᾶτο καὶ ἐπετίμει αὐτὴν καὶ τὴν διαγωγὴν της.

— Σκέθητι, Σιμόνα, τῇ ἔλεγε μεγαλοφῶνως, σκέθητι, γυνὴ ἔνοχος καὶ ἁμαρτωλῆ, πόσοι ἀθῶοι ψυχαὶ ἀπωλέστησαν ἐξ αἰτίας σου καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, ἔνθα ὁ θρυγμὸς τῶν ὀδόντων! Δὲν ἀκούεις τὰς κατάρσων, τὰς ἀπέλπιδας αὐτῶν βλασφημίας δὲν ἀκούεις; Δὲν ἀκούεις λοιπὸν τοὺς ὀλολυγμούς των; Δὲν ἀκούεις ὅτι κατακραυγάζουσι κατὰ σοῦ καὶ ἐπικαλούμεναι τὸν Θεὸν φωνοῦσι — «Δίκαιε Θεέ! ἐκδικῆσιν»; Καὶ σὺ, διεφθαρμένη πλέον ἐκ τῆς ἁμαρτίας, θυθίζεσαι κατ' ἡμέραν πλειότερον εἰς τὸν θόρυβον, χωρὶς οἱ δριμεῖς ὀδόντες τῆς συνειδήσεως νὰ σοὶ σπαράσσωσι τὰ σπλάγχνα! Χωρεῖς, παναθλία, μὲ βῆμα γοργὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὴν πόλιν τοῦ πόνου καὶ τῶν κλαυμῶν! Προχωρεῖς, δυστυχῆ, ἀλλὰ δὲν βλέπεις τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας σου χεῖρον βάρανον! Ἡδὴ ὁ δίκαιος Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ... Βλέπω ἀπὸ τοῦδε τὴν βάρανον, ἥτις ἐπικρέματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου! Βλέπω τὸν ἐκδικητικὸν καὶ φοβερὸν κεραυτὸν ἀναπτόμενον ὑπὸ τῆς ἐξοργισθείσης χειρὸς τοῦ Πλάστου! Βλέπω τὴν λάμψιν τοῦ, ἀκούω τὴν βροντὴν του, αἰσθάνομαι τὸν φοβερὸν συριγμὸν μεθ' οὗ κατέρχεται ἐπὶ σοῦ! Τρέμε, Σιμόνα, τρέμε τὴν θείαν ὀργὴν ἣν σοὶ ἐξαγγέλλω! Μετανόησον! μετανόησον, δειλαία, διότι ὑπάρχει ἔτι καιρὸς ἀργότερον μεταίως θὰ ζητῆς τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Κυρίου! Ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἐπ' αὐτὸν ἐλπίζοντα. Οὐαὶ σοὶ ἂν διαστάξῃς ἐπὶ πλέον! Ὁ Σατανᾶς θὰ σὲ προσεγγίσῃ, καὶ ἂν κατορθώσῃ νὰ θέτῃ ἐπὶ σοῦ τὴν ἀγκιστρωτὴν χεῖρά του,

ἢ θέλει σὲ σχίσει διὰ τῶν ὀνύχων του, καὶ ἀπάξων σε ἀπὸ τῆς κόμης, θέλει σὲ σύρει ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῶν συστασιασάντων ἀγγέλων του!

Ἡ πανοῦργος Σιμόνα τύπτουσα τὸ γυμνὸν αὐτῆς στήθος, ἐπιφωνεῖ:

— Εὐσπλαγγίαν! εὐσπλαγγίαν διὰ τὰ παρεπτώματά μου. Εὐλογημένε πάτερ Φονταναρόζα, ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃτε εἶμαι κολασμένη! Παροικῶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ὑπισχνούμαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι πλέον δὲν θέλω ὑποπέσει εἰς τοιαύτας ἀνομίας.

Ἡ ὑπηρέτρια εἶχεν ἐν τούτοις ἀνοίξει τὴν θύραν καὶ εἰσεπήδησαν ἐν τῷ οἴκῳ οἱ φρουροὶ ἔνοπλοι, ἀλλ' εἰσελθόντες, ἤκουσαν κραυγᾶς, κλαυμῶν, δεήσεις, καὶ τέλος εἶδον τὸν ὀσιώτατον κρατοῦντα σταυρὸν καὶ δημηγοροῦντα, τὴν δὲ γυναῖκα γονυκλινῆ καὶ αἰτοῦσαν τὸ ἔλεος, τύπτουσαν δ' ἀενάως τὸ στήθος, καὶ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν φρουρῶν μεγαλοφώνωτερον θρηνοῦσαν.

Οἱ εἰσελθόντες, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι πᾶν ἄλλο θὰ ἴδωσιν, ἔμεινον ἀκίνητοι, ἐκθαμβοὶ, θωβοί. Παρατηροῦσι καλῶς... καὶ μόλις πιστεύουσι τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐπείθησαν ἐπομένως ὅτι ἡ κατὰ τοῦ αἰδοσιμωτάτου ἐκείνου κατηγορία ἦτο μαῦρη συκοφαντικὴ, καὶ βλέποντες ἰδίως ὁμοῦς τὸν ἀποστολικὸν αὐτοῦ ζῆλον, συνεικινήθησαν.

Ὁ πονηρὸς ἱεροκλήρυξ ἐνόησε τὴν συγκίνησιν των, καὶ στραφεὶς πρὸς αὐτούς:

— Ἐὰν ἤθετε ν' ἀκούσῃτε τὴν διδασχὴν μου, πλησιάσατε, ἀδελφοί, καὶ δεήθητε τῷ Κυρίῳ· δεηθῶμεν πάντες ἀπὸ κοινοῦ, ὅπως ῥάνη τὴν γυναῖκα ταύτην διὰ τῆς χάριτός του, καὶ φωτίσῃ αὐτήν· ἀλλάξῃ βίον πρὶν ἢ ὁ διάβολος κατάσχῃ τὴν ψυχὴν της. Ἡ δεήσις σας ἐστὶ εὐπροσδεκτοτέρα τῷ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἡ ἐμῆ. Ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος καὶ ἀκαρτωλός. Δεήθητε τῷ Κυρίῳ, ὅπως καλέσῃ εἰς τὸ ποίμνιον του τὸ ἀπωλόλός τοῦτο πρόβατον.

Ἐγουνπέτρον ὁ ἐπίτροπος τοῦ Ἐπισκόπου καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ ὄπλοφόροι του, ὁ δὲ Φονταναρόζας, ἀνυψώσας τὸν σταυρὸν, ἀπήγειλε θερμὴν προσευχὴν, ἣτις ἔκαμε καὶ αὐτοὺς τοὺς φρουροὺς νὰ κλαύσωσιν. Ἦτο ἴσως τὸ πρῶτον παράδειγμα, καθ' ὃ ἐκδεδιητημένος ἱεροκῆρυξ ἔκαμε κατασκόπους νὰ κλαίωσιν.

Ἦτο ὁμοῦ καὶ ὁ νὰ λήξῃ πλέον ἡ κωμωδία. Ἐγερθεὶς λοιπὸν ὁ δασύτατος, ἐστράφη πρὸς αὐτοὺς πάντας, καὶ εἶπεν.

— Ἀδελφὴ μου καὶ ἀδελφοί, ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν!

Καὶ κῆλύγησε πρῶτον τὴν Σιμόναν, εἶτα τοὺς ὄπλοφόρους, οἵτινες πάντες μετ' εὐλαθείας τρυφερᾶς καὶ θερμῆς ἠσπάζαντο τὴν χειρὰ του. Ἀπῆλθον δὲ πάντες, ζητήσαντες συγγνώμην, διότι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοιουτοτρόπως.

Αὐτῶν ἀπελθόντων, ὁ ἱεροκῆρυξ καὶ ἡ Σιμόνα ἐγέλασαν ἄσβεστον γέλωτα.

— Ἦκουσε; τὸν ἅγιον ἐκείνον ἄνθρωπον τί ὠραία πράγματα ἐδίδασκε; ἔλεγον ἀλλήλοις οἱ ὄπλοφόροι καθ' ὁδόν.

Εἰς δὲ αὐτῶν, Φαμφαλόνης καλούμενος, εἶπε:

— Φρουρός καὶ κατάσκοπος ὡς ἡμεῖς ἀς εἶναι οἷος δῆποτε ἐπιθυμεῖ ἐφεξῆς. Ἦ συνειδησίς μου μὲ τύπτει, καὶ θέλω ἀμέσως ἐγκαταλείπει τὸν κόσμον, τὸν διάβολον καὶ τὴν σάρκα, ἵνα γίνω καλόγηρος, καὶ σώσω τὴν ψυχὴν μου.

Ὁ τοῦ ἐπισκόπου ἐπίτροπος ἀνέφερε τὰ καθέκαστα τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὸν προϊστάμενόν του, καὶ διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ὁ Πατὴρ Φονταναρόζας ἐσυκοφαντήθη ἀδίκως.

— Πολλάκις τὸ εἶπα, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος, ὅτι εἰς τοὺς Ἰησοῦίτας τούτους δὲν πρέπει τις νὰ πιστεύῃ σήμερον.

— Μάλιστα σὺς ἀναγγέλω καὶ τοῦτο,

προσέθηκεν ὁ ἐπίτροπος. Εἰς τῶν κατασκόπων μας, ὁ Φαμφαλόνης, (πρᾶγμα ὄντως ἀπίστευτον!) ὁ πάντων χείριστος, πεισθεὶς ὑπὸ τῆς εὐγλωττίας τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἀνθρώπου, παρητήθη καὶ ἀπῆλθε νὰ λάβῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Τὸ νὰ πείσῃ εἰς ἱεροκῆρυξ τοιοῦτον κακοῦργον, εἶναι τῆ ἀληθείᾳ μέγα γεγονός.

Ἦ μετάνοια τοῦ κατασκόπου καὶ τῆς Σιμόνας διεδόθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ πάντες ἐθεώρουν ὡς ἅγιον τὸν Φονταναρόζαν.

Τὸ διήγημά μου ἀποδεικνύει τὸ ἐξῆς, ὦ Κυρίαί! ὅτι πολλάκις ἡ κοινὴ γνώμη θεωρεῖ ἀγαθὸν καὶ ἅγιον, οὐχὶ τὸν ἕντα, ἀλλὰ τὸν φαινόμενον τοιοῦτον.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ.

Σοφός τις ἐκ Βρασιλίας, ὁ κ. De Lacerde ἀνήγγειλε πρὸ καιροῦ ὅτι ἀνεκάλυψε μέσον πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἰοῦ τῶν ὄφρων. Τὸ μέσον τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ τὸ δέρμα τῶν δηθέντων ἀτόμων ἢ ζώων ἐγχυσιν διαλύσεως ὑπερμαγγανούχου κάλιος (ποτάσης). Ὁ κ. de Lacerda ἐπανέρχεται νῦν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, εἰς ὃ ἀπησχόλησε τὴν Ἀκαδημίαν ὁ κ. Quatrefage.

Στατιστικαί τινες πληροφορίες δύνανται νὰ καταστήσωσιν εὐληπτον τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐφευρέσεως τοῦ κ. De Lacerda, ἐν ᾗ περιπτώσει αὐταὶ ἐπεβεβαίωοντο.

Ἐν μόνῃ τῇ Μαρτινίκᾳ, ἐπὶ 125,000 ψυχῶν, ἢ ἐκ τῶν ὄφρων θνησιμότης ἀνέρχεται εἰς 50, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀπομενόντων ἀσθενῶν ἢ ἀναπήρων καθ' ἅπαν τὸ λοιπὸν τοῦ βίου των διάστημα. Ἐν Βεγγάλῃ ἢ Ἀγγλικῇ ἐξουσία δημοσιεύει κατ' ἔτος στατιστικὴν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἐκ δηγμάτων ἰοβόλων ὄφρων, εἶναι δὲ καταπληκτικὸς ὁ ἀριθμὸς των.

Ἐν Γαλλίᾳ, ὡς εἰς πάντα τὰ εὐκράτα μέρη, ἐν μόνον εἶδος ἰοβόλου ὄφρος ὑπάρχει, ἢ ἔχιδνα, ἢ ὁμοῦ οἱ δηγμοὶ πόρρω ἀπέχουσι τῆς φοβερότητος τῶν δηγμάτων τῶν ὄφρων τῶν τροπικῶν.

Ἦ ἐπὶ τοῦ ἐγκλιματισμοῦ ἐταιρία ἐπανειλημμένως ἐζήτησε τὸ ζήτημα τῶν ἐχιδνῶν. Ἐν ἔτει 1859 συνέστη ἐν Γαλλίᾳ ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην αὐτοῦ, τῇ δὲ 1863 ὑπέβαλε σχετικὴν ἔκθεσιν ὁ εἰσηγητὴς κ. Soubeiran. Ἐκ τῶν συλλεχθεισῶν κατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα ἀποδείξεων, ἐξάγεται ὅτι τινὰ μὲν τῶν διαμερισμάτων τῆς Γαλλίας δὲν φαίνονται διατρέφοντα ἐχιδνας, ἀλλὰ δ' ἔχουσι ὀλιγίστας, καὶ ἄλλα τέλος ἔχουσι πληθὺν ἄπειρον αὐτῶν. Τὰ τελευταῖα εἰσὶν ἡ Βανδέα, ἢ κάτω Λοὰρ, ἢ ἄνω Μάσνη, ἢ Λὼτ καὶ ἡ Κὸτ-Δόρ. Ἐν τοῖς διαμερίσμασι τούτοις τὰ δημοτικὰ συμβούλια προσεπάθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς νὰ καταπολεμήσωσι τὸ κακὸν, ὀρίσαντα ἀμοιβὰς διὰ τοὺς καταστροφεῖς τῶν ἐχιδνῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο παρήγαγε συνήθως ἀποτελέσματα εὐάρεστα. Ἐν τῇ ἄνω Μάσνῃ ἰδίως κατὰ τὸ 1856 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑρπετῶν τούτων τῶν κομισθέντων εἰς τὰς ἀρχάς, ἀνῆλθεν εἰς 17,415. Ἐν διαστήματι ἐξαετίας ἐβεβαίωθη ἐπισήμως ἡ καταστροφή 57,045 ἰοβόλων ὄφρων, καὶ τοὶ ἢ ἀμοιβὴ ὑπεβεβαίωθη εἰς 25 ἑκατοστὰ, διόπερ ὁ τῶν κυνηγῶν ζῆλος ἐψυχράνθη. Ἐβεβαίωσαν ἡμᾶς ὅτι ἐν τοῖς πέριξ τῆς Dijon ἔξῃ ἀγρότης ἐκ μόνων τῶς κερδῶν τῆς θήρας τῶν ἐχιδνῶν, καὶ τοὶ μόνον 15 ἑκατοστὰ ἐπληρόντο τότε ἢ ἔχιδνα.

Ἐν τούτοις ἢ ἐν λόγῳ ἐξέτασις οὐδεμίαν παρέσχε πληροφορίαν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν φύσιν τῶν δυστυχημάτων, ἅτινα ἐπήνεγκον οἱ δηγμοὶ ἐχιδνῶν. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τούτου ὅτι ὀρθεῖς ὄφεις δὲν φέρει ἰκκὸν δηλητήριον, ὅπως φονεῖται ἄν-

θρωπον, οὐδὲ κἂν παιδίον. Ἦ ἐπενέργεια τοῦ δηλητηρίου εἶναι σχετικὴ πρὸς τὸ βᾶρος τοῦ ζώου ἐφ' οὗ ἐνεργεῖ. Μεγάλῃ ὑπάρχει διαφορὰ μετὰ τὸ δηλητηρίου καὶ μιζσατικῆς ὕλης (πύου). Ἀδὲ ἐπὶ πᾶραδείγματι πύον ἐξ εὐφλογίας εἰς ἴσα; δόσεις, καὶ ἐπίθετος αὐτὸ εἰς παιῖδα καὶ ἄνδρα. Ἀμφοτέρω ἐπίσης ἢ ἀσθενήσωσιν. Ἀλλέως ὁμοῦ ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὰ δηλητήρια. Ὅπως ἐπέληθ ὁ θάνατος εἰς ἐλέφαντα, ἀπαιτεῖται ἐκ τοῦ δηλητηρίου πολὺ πλεοντέρα δόσις τῆς ἀπαιτούμενης πρὸς θανάτωσιν ἀνθρώπου ὡς ἐπίσης πρὸς θανάτωσιν ἀνθρώπου ἀπαιτεῖται πλεοντέρα δόσις ἢ πρὸς θανάτωσιν κυνός. Ἦ ποσότης καὶ ἡ δύναμις τοῦ δηλητηρίου τῆς ἐχιδνῆς ἀρκούσιν, ὅπως θανάτωθῇ κόνικλος καὶ προκαλοῦσι σοβαρὰν ἀσθένειαν εἰς κύνᾳ ἢ παιῖδα, ἐπὶ ἀνδρὸς ὁμοῦ ἢ ἐπενέργεια περιορίζεται συνήθως εἰς τὸ δηχθὲν μέλος καὶ εἶναι πάντοτε ἢ βλάβη προσωρινή.

Μία μόνη περίπτωσις σοβαρὰ δῆγματος ἐχιδνῆς παρητηρήθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν προτελευταίαν παγκόσμιον ἔκθεσιν.

Σχοινοβάται Ἀλγερίνοι ἦλθον ὅπως ἐπιδείξωσιν ἡμῖν τὴν τέχνην των. Μεταξὺ ἄλλων θαυμασίων, ἐποίησαν καὶ τοῦτο, ἐμάσσωσαν ὕελον καὶ ἐπαιζον μετ' ἐχιδνῶν. Ἐκόμισαν αὐτὰς ἐκ Φοντενεβλώ, ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισαν νὰ ταῖς ἀποσπᾶσωσιν τοὺς ὀδόντας ὅπως τὰς καταστήσωσιν ἀβλαβεῖς. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰς τῶν Ἀλγερίνων τούτων εἰσηγεν ἐν τῷ στόματι του τὴν κεφαλὴν ἐχιδνῆς, εἶδον αὐτὸν πίπτοντα ὡς κεραινόπληκτον. Ἦ ἐχιδνα ἐδῆξε τὴν γλῶσσαν του. Μετήνεγκον αὐτὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐνθα ἐσώθη ἐκ χαλεπῆς ἀσθενείας, ἰδίως ἐνεκα τῆς ἐξογκώσεως τῆς γλῶσσης, ἣτις παρ' ὀλίγον ἀπέπνιγεν αὐτόν. Καὶ τοὶ ἦν ἐποχὴ θέρους, καὶ τὸ δηλητήριον ἐφέρετο πρὸς τὰ κέντρα τῶν νεύρων, θάνατος δὲν ἐπῆλθε, δι-

ὄν λόγον προηγουμένως ἀνεφέρωμεν τὸ δη-
λητῆριον τῆς ἐχίδνης δὲν ἀρκεῖ πρὸς θα-
νάτωσιν ἀνδρός. Προκειμένου ὅμως περὶ
κροταλίου, ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ἐν τῷ
ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Λονδίνου διατηρεῖται
ἀκμαία ἢ ἀνάμνησις ὑπαλλήλου τινὸς τοῦ
ὄρειοτροφείου, ὅστις, δηχθεὶς κατὰ τὸ ἄ-
κρον τῆς ρινός, ἐτελεύτησεν ἐντὸς 25 λε-
πτῶν.

Μετὰ τ' ἀνωτέρω, πάντες νοοῦσι τίνα
ἔχει σπουδαιότητα ἢ ἀνακάλυψις τοῦ κ. De
Lucerda εἰ ποτε ἀποδειχθῆ ἀληθής. Οὗτος
ἀναφέρει ἀξιοσημειώτους τινὰς περιπτώσεις
θεραπείας, καθ' ἃς ἡ ἐγχύσις τοῦ περὶ οὗ
πρόκειται φαρμάκου ἐγένετο 11—12 ὥρας
μετὰ τὸ δῆγμα καὶ ὅταν ὁ θάνατος ᾗ ἐπὶ
θύραις. Καὶ ὅμως μετὰ τινὰς ὑποδορίους
ἐγχύσεις, πάντα τὰ συμπτώματα ἐξηφανί-
σθησαν καὶ οἱ ἀσθενεῖς μετὰ τινὰς ἡμέρας
ἐπανέκτισαν τὴν υγείαν των.

Τ' ἀνωτέρω γεγονότα φαίνεται ὅτι ἐπεβε-
βαιώθησαν καὶ ὑπὸ τοῦ Δ)ρος County. Προφύ-
λαξις τις ὑποδεικνύεται ὡς οὐσιώδης· ἡ διά-
λυσις τῆς ποτάσεως πρέπει νὰ γίνεται κατὰ
τὴν στιγμὴν τῆς χρήσεως. Δέον ὅθεν νὰ ἔχη
τις ἐκ τῶν προτέρων μικρὰ περιτυλίγματα
ἐξ ἑνὸς ἑκαστοστογράμμου τοῦ ἁλατος τούτου
καὶ φιαλίδιον περιέχον 40 ὡς ἑγγίστεν γραμ-
μάρια ὕδατος. Γενομένης τῆς διαλύσεως, ἐγ-
χέεται τὸ ὑγρὸν διὰ μέσου τῶν γνωστῶν
σωλήνων τῶν ἐν χρήσει παρ' ἰατροῖς δι' ἐγ-
χύσεις μορφίνης, ἀτροπίνης κτλ. Ἐννοεῖται
δὲ οἰκοθεν ὅτι δέον νὰ ἐπιτεθῆ ἐπίδεσμος ἐπὶ
τοῦ δηχθέντος μέρους.

Οὐσιώδης προφύλαξις εἶναι προσέτι τὸ
δένειν τὴν κνήμην ἢ τὸν βραχίονα ἀνωθεν
τοῦ δήγματος. Οὕτω περιορίζεται ἡ τοῦ δη-
λητηρίου ἐνέργεια καὶ ἐξάπλωσις αὐτῆς πρὸς
τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν νωτιαῖον μυελόν, ἐνθα
προκαλοῦνται τὰ βαρέα συμπτώματα τὰ ἐ-
πιφέροντα θάνατον.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ.

1. Θέλετε νὰ εἶναι τὰ ὄσπρια ἄπερ βρά-
ζετε κάλοψα; Ρίψατε μίαν πρέζαν λατρο-
νίου τῶν σαπωνοποιῶν, ἥτοι ὑπανθρακικῆς
σόδας, εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ εἶτα ἀφοῦ βράσει τὸ
ὄσπριον, βάλλετε ἄλλο ὕδωρ.

2. Ἐὰν ἐκθέσης ἐντὸς κεκλεισμένου
υελίνου ἀγγείου τὰ ρόδα εἰς τοὺς ἀτμούς
τοῦ καιομένου θείου, θὰ γείνωσι λευκά καὶ
θὰ διαμείνωσι τοιαῦτα. Ἐὰν δὲ ταῦτα, τὰ
λευκανθέντα, καταβρέξῃς μὲ λεπτὸν σπέρτον
τοῦ βιτριολίου, ἥτοι κεκραμμένον θεικοῦ δ-
ξέος, θὰ γείνωσιν ἐκ νέου ἐρυθρὰ. Τέλος ἐκ-
πλυνέ τα μὲ ἀρκετὸν ὕδωρ.

3. Διὰ νὰ διώξητε τοὺς ποντικούς ἀπὸ
τὸν οἶκόν σας, λάβετε πῆγανον νωπὸν καὶ
ξηράνατέ τον εἰς σκιάν. Σκορπίσατε ἔπειτα
αὐτὸν εἰς τὰ κελλάρια καὶ τὰ ὑπὸ τῶν πον-
τικῶν συχνάζόμενα μέρη. Ἐτελείωσεν! "Ο-
που φύγη φύγη! Ἡ ὄσμη διασκορπίζει
τοὺς ποντικούς καὶ τοὺς ἀπομακρύνει.

4. Μεγάλῃ ζημίᾳ προκύπτει δι' ἕκαστον
ἔχοντα λύχνους τοῦ πετρελαίου ἕνεκα τῆς
καθημερινῆς διαρρήξεως τῶν ὑαλίνων σωλή-
νων, τῶν ὁποίων ἕκαστος κοστίζει 30—60
λεπτά. Διὰ ν' ἀντισταθῶσι κατὰ τοιαύτης
διαρρήξεως, τὸ καταλληλότερον μέσον εἶνε
νὰ βρασθῶσι πρότερον μὲ νερὸν ἐπὶ τινὰς ὥ-
ρας καὶ νὰ διαμείνωσιν εἰς τὸ νερὸν μέχρι
οὗ ἀποψυχθῶσι. Τοιοῦτοι σωλήνες ἀντέχουσι
κατὰ τῆς φλογὸς τοῦ πετρελαίου καὶ δὲν θὰ
ὑπάρχη πλέον φόβος τῆς διαρρήξεως. Κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμπορεῖς νὰ προσυλάξῃς
τὰ πολυτίμηκα ποτήρια ἀπὸ τὴν διάρρηξιν,
ἐὰν τυχὸν ἐγχυθῶσι θερμὰ ρευστά.

5. Γνωρίζουν ὅλοι τὸ περιφημὸν ἀγγλικὸν
γλύκυσμα κείξ. Ἴδου ἡ συνταγή του.

3)4 τῆς ἀγγλικῆς λίτρας ζακχάρως, 12
ὠά, 3)4 τῆς λίτρας βουτύρου, 1 λίτρα ἄ-
λεύρου καὶ 1 λίτρα σταφίδος, ἐν ποτήριον

ΠΟΙΚΙΛΑ.

μικρὸν ρωμίου καὶ ὀλίγος τετριμμένος φλοι-
ὸς πορτοκαλλίου.

Οἱ κρόκοι τῶν ὠῶν δουλεύονται καλῶς
μετὰ τῆς ζακχάρως, ἔπειτα τίθεται τὸ
βούτυρον καὶ τὸ ἄλευρον, ἐν ταύτῳ δὲ τίθε-
ται καὶ τὸ ἀσπράδι τῶν ὠῶν καὶ τέλος ἡ
σταφίς. Ἀλείφεται ἡ φόρμα μὲ βούτυρον,
τίθεται μέσα τὸ μίγμα καὶ στέλλεται εἰς
τὸν φούρνον. Θὰ γείνη ἀριστούργημα.

6. Ὠφέλιμον κατὰ τῆς φλεγμονῆς τῶν
ὀφθαλμῶν. — Ἀνακίνησον ἐν φλυζάνιον γά-
λακτος μὲ πεπυρακτωμένον σίδηρον μέχρις
οὗ θερμανθῆ ἀρκετά· περίμενε ἕως οὗ γείνη
χλιαρὸν, καὶ τότε διύλισέ το μὲ λεπτὸν πα-
νίον, καὶ εἰς τοῦτο βρεγμένα πηνία ἐπίθεε
ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ὀφθαλμοῦ. Ἐξακολούθη-
σον δὲ τοῦτο ἐπὶ τινὰς ὥρας καὶ ἡ φλεγμο-
νὴ θέλει παρῆλθαι.

7. Ὑπάρχει ἀγγλικὸν ποτὸν, τὸ κα-
λούμενον σράμπ, καὶ τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ
τὸ κερασθ, πίνεται δὲ μετὰ τὸν καφέ, ἀν-
τικαθιστῶν τὸ κονιάκ ἢ τὴν σαρτρέξ. Θέ-
λετε νὰ τὸ κατασκευάσητε, ἀγαπηταὶ ἀνα-
γνώστρια; Ἴδου πρόχειρος ἡ συνταγή του:
Λάβετε 18 πορτοκάλια καὶ ἐκθλίψατε τὸν
ζωμόν των, τὸν ὁποῖον περνάτε ἀπὸ τούλι-
νον πανίον. Προσθέσατε μίαν ὀκτὸν ἐκλε-
κτῆς ζακχάρως καὶ 540 δράμια ρωμίου Ἰα-
μαϊκῆς. Ἀφίσατέ το ὀλίγον, καὶ μετὰ ταῦ-
τα πίετε.

8. Παξιμαδάκια διὰ τὸν καφέ. Δύο ὀ-
κάδας ἀλεύρου τρίβομεν καλῶς μὲ 400 δρά-
μια σπασμαλαίου καὶ 150 δράμ. ζακχάρως·
ἔπειτα ρίπτομεν ἐντὸς 3 δράμια γλυκάνισον
καλῶς κοπανισμένον καὶ 4 ποτήριον οἴνου
γλυκοῦ καὶ τὰ ζυμόνομεν ὅλα καλῶς μὲ προ-
ζύμι καὶ χλιαρὸν ὕδωρ. Τὰ πλάττομεν, τὰ
κόπτομεν εἰς τεμάχια ἴσου μεγέθους, καὶ,
ἀφοῦ ἀναίθουν μὲ καλὸν σκέπασμα, τὰ σέλ-
λομεν εἰς τὸν φούρνον. Δοκιμάσατε καὶ θὰ
ἔχετε νόστιμον καὶ οἰκονομικὸν βούτημα
διὰ τὸν καφέ σας.

Δικαιοσύνη πτηνῶν. — Ὁ ἐν Ἀθήναις
στρατιωτικὸς ἀρχίατρος Δόκτωρ Ὀρστάιν
διηγείται τὸ ἑξῆς γεγονός. Ἐπὶ τῆς βορει-
ανατολικῆς τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου γωνίας
κεῖται ἡ Στυλὶς, ὁ λιμὴν τῆς Λαμίας. Ὄ-
ταν τὸ πρῶτον εἰσῆλθον εἰς τὸν ὑποδειχθέν-
τα μοι ὡς στρατιωτικὴν διαμονὴν φίλιον
τόπον, μ' ἐξέπληξε τὸ πλῆθος τῶν πελαρ-
γικῶν φωλεῶν, αἵτινες μετὰ τῶν κροτούν-
των κατοίκων αὐτῶν ἐκ τῶν σκεπῶν τῶν
οἰκιῶν καὶ ἐκκλησιῶν, ἐκ τῶν κέδρων καὶ
πλατάνων ἐφαίνοντο. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν ἡμε-
ρῶν, καθήμενος πρὸ τινος καφενεῖου, εἶδον
νὰ διασχίζωσι τὸν αἰθέρα σμήνη πελαργῶν
ἀδιαλείπτως καὶ ἰσχυρῶς κροτούντων. Ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν συνηθοῖζοντο ἐπὶ τινος
σημείου, ὁπότεν μετὰ παύσιν πέντε περίπου
λεπτῶν ἀπεχωρίζοντο πάλιν, ἵνα διασχί-
σωσι τὸν πρότερον αὐτῶν δρόμον.

Φυσικῶς ἡ περιέργος αὕτη διαγωγή διή-
γειρε τὴν ἐμὴν περιέργειαν. Ἀνακοινώσας
δὲ τὴν ἐκπληξίν μου εἰς τὸν πλησίον μου
τρώγοντα, ἔμαθον μετ' ἐκπλήξεως μείζονος,
ὅτι προῦκειτο περὶ μοιχείας πελαργῶν τινος.
«Δότε προσοχὴν, μοι εἶπον, ἡ ὑπόθεσις θὰ
τελειώσῃ ἀναμφιβόλως διὰ τοῦ θανάτου τῆς
ἐνόχου πελαργοῦ, ἥτις ἐκεῖ ἐπάνω μόνη καὶ
ἐγκαταλειμένη ἐν τῇ φωλεᾷ κάθηται.»
Εἰ καὶ γνωρίζω τὴν μονογαμίαν τῶν πελαρ-
γῶν, τῶν χελιδόνων κλπ. οὐδέποτε ἔδωκα
πίστιν εἰς τὰ συχνάκις ἀκούόμενα διηγήμα-
τα περὶ τῆς αὐστηρᾶς συζυγικῆς πίστεως
τῆς μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπικρατούσης, διὰ
τοῦτο ἠκολούθησα νῦν τὸ σπάνιον θέαμα
μετὰ πολλοῦ διαφέροντος. Ὁ παρὰ τὴν τρά-
πεζάν μου καθήμενος, ἐρθότατα προῦμάν-
τευσε.

Μετὰ νέον δὲ καὶ κατὰ τι διχορρεστέρων
τῶν πελαργῶν συνέλευσιν, συνεπαγαγοῦσαν

φοβερόν θόρυβον καὶ συγκροτηθεῖσαν πρὸ τῆς ρηθείσης φωνῆς, ἡ παταχθεῖσα καὶ προπηλακισθεῖσα πελαργὸς ἔπεσεν αἵματόφυρτος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐξέπνευσε πάραυτα ὑπὸ σφοδρότατος σπασμοῦς.

Τοιοῦτον ἦν τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ ἀξιοσημειώτου ὀρνιθολογικοῦ δράματος. Μεθ' οὗ τὰ σμήνη διεσκεδάσθησαν πάλιν κατ' ἴδια ζεύγη καὶ ἐπεκράτησεν ἀμέσως ἐντελής ἡσυχία ὑπὸ τὸ φωτεινὸν καὶ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ στερέωμα. — Κατὰ τὴν γνώμην πάντων τῶν θεατῶν, ἦν σαφές, ὅτι ἡ προηγηθεῖσα τῆς ἐκτελέσεως πολλαπλῆ συνάθροισις τῶν κατ' ἴδιαν πελαργικῶν στιφῶν, ἦν δικαστικὴ συνεδρίασις, ἐν ἣ τὸ ζήτημα περὶ ἐνοχῆς τῆς κατηγορουμένης πελαργοῦ ἀπεφασίσθη. — Κατὰ τὴν πενταετῆ ἐν Λαμία διαμονὴν μου τρεῖς ἔσχον εὐκαιρίαν νὰ γείνω αὐτόπτης μάρτυς τῆς πελαργικῆς ταύτης δημοτικῆς δικαιοσύνης, ἣτις ἐκάστοτε ἐπερατοῦτο διὰ τῆς ἄνω περιγραφείσης σκηνῆς.

Ἡ νύξις τῶν ποδῶν. — Τὸ ἔθιμον τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας τῶν πτωχῶν κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν, διατηρεῖται εἰς διαφόρους χώρας.

Ἐφέτος ἀκόμη ἐν Μαδρίτη ἡ βασίλισσα τὴν μεγάλην πέμπτην μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐπλυνε τοὺς πόδας ομάδος ἀπόρων παρουσιασθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ κλήρου.

Ἐν Βιέννῃ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν τελετῶν αἰθούσῃ τοῦ Ὀρθοῦργ ἔπραξαν τὸ αὐτὸ εἰς δωδεκάδα πτωχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὧν ὁ μᾶλλον ἡλικιωμένος ἠρίθμει 96 ἔτη, ὁ δὲ νεώτερος 88.

Ἐν Ρώμῃ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἁγίου Πέτρου ὁ Πάπας πλύνει κατ' ἔτος τοὺς πόδας 13 ἱερέων, ὀδηγομένων πρὸ τῆς Μικκαριό-

τατός του ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Ἀγγλίῃ ἡ εὐλάβεια αὕτη παρετηρεῖτο ἔτι εἰς τοὺς χρόνους τῆς Ἐλισάβετ· ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ὄφειλον οὐχὶ μόνον νὰ πλύνωσιν, ἀλλὰ καὶ ν' ἀσπάζωνται τοὺς πόδας πτωχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἰσαριθμῶν μὲ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας τῶν· ἡ ἱστορία μάλιστα μνημονεύει, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρρίκου ὀγδόου καὶ τῆς Ἄννης τοῦ Βούλεϊν ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐνέα ἔτων παρεδέχθη τὸ εἶσεθὸς τοῦτο ἔθιμον καὶ ἐξετέλεσεν αὐτὸ ἐν Γκρήνουϊτς παρὰ τὸ Λονδίον, καὶ ἐν τῷ Ταμέσει, συνοδουμένη ὑπὸ τριάκοντα ἐνέα κυριῶν τῆς τιμῆς. Ἐκεῖ ἡ Ἐλισάβετ ἐγονυπέτησε πρὸ τριάκοντα ἐνέα πτωχῶν, ἰσαριθμῶν δηλ. μὲ τὰ βασιλικά της ἔτη, καὶ ἐνίψεν αὐτῶν τοὺς πόδας· σημειωτέον ὅμως ὅτι εἶχε διατάξει νὰ πλυθῶσιν οὗτοι καὶ προηγουμένως ἐν θερμῷ καὶ ἀρωματισμένῳ λουτρῷ.

Ὁ Ἰάκωκος Β' εἶναι ὁ τελευταῖος μονάρχης, ὅστις ὑπεβλήθη εἰς τὴν οὐχὶ εὐχάριστον ταύτην πράξιν πίστεως, καὶ εἶτα αὕτη ἀντεκατεστάθη δι' ἀπλῆς διανομῆς βοηθημάτων καὶ ἐλεημοσύνης ἐν τῷ Βασιλικῷ τοῦ Οὐίτχελ παρεκκλησίῳ.

Ἐφέτος λοιπὸν ἀνὰ ἐξήκοντα τρεῖς γέροντες καθαρῶς ἐνδεδυμένοι, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἰσαριθμοὶ τοῖς ἔτεσι τῆς χαριτοβότου βασίλισσας Βικτωρίας, ἐδέχθησαν ἐν Οὐίτχελ ἐξ ὀνόματός της αἰ μὲν γυναῖκες ἐξήκοντα τρία βαλάντια ἐκ λευκῆς μετάξης καὶ οἱ ἄνδρες 63 ἐξ ἐρυθρᾶς. Τὰ λευκὰ βαλάντια περιεῖχον νομίσματα ἀργυρᾶ· καὶ χάλκινά, τὰ δὲ ἐρυθρὰ νομίσματα ἀργυρᾶ· εἶτα ἐψάλησαν 63 ψαλμοί· ἡ βασίλισσα διένειμεν ἐπίσης ἐνδύματα καὶ χρηματικὰς βοηθείας εἰς 1300 ἀπόρους, ὑποδειχθέντας αὐτῇ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τῶν προαστειῶν καὶ τῆς πόλεως. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου,

ἡ βασίλισσα Βικτωρία προῆδρευεν αὐτῇ ἰδίᾳ εἰς τὰς τοιαύτας διανομὰς.

Κάτοικοι τῆς γῆς τοῦ πυρός. — Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀνατολῆς» γινώσκουσιν ἤδη ἱκανὰ περὶ τῶν κατοίκων τῆς γῆς τοῦ πυρός. (ἴδε «Ἀνατολῆς» Τόμ. Γ'. σελ. 188 καὶ ἐπ.). Ἐκεῖ γίνεται λόγος περὶ 40 τοιούτων κατοίκων κομισθέντων εἰς εὐρώπην. Νῦν πληροφοροῦμεθα ὅτι πέντε ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον ἐν Ζυρίχῃ τῆς Ἑλβετίας, οἱ δὲ λοιποὶ πέντε εἰσὶ τοσοῦτω καταβεβλημένοι, ὥστε ἀπεφασίσθη ἡ ταχυτάτη εἰς τὴν χώραν τῶν ἀποστολῆ των. Τὸ κλίμα δὲν τὸ ὑποφέρουσιν, ἀλλ' οὔτε τὰς Εὐρωπαϊκὰς συνθεσίας.

Τὸ Γουάνον. — Ἀνεκαλύφθη εἰς τὸν Κόλπον τῆς Καλλιφορνίας πρὸς τὰ παράλια τοῦ Μεξικῆ νῆσος 28 μιλίων, κεκαλυμμένη ἐπὶ 16 μίλια ἐκ πτηνοκόπου (γουάνου). Τὸ γουάνον, ὡς γνωστὸν, πρὸ τινῶν χρόνων χρησιμεύει διὰ τὴν λίπανσιν τῶν γαιῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλεται ἡ τεραστία ἀνάπτυξις τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας τῆς μεγάλης Βρετανίας κατὰ τὰ τελευταῖα τεσσαράκοντα ἔτη, ὅτε ἡ χρῆσις του μετεφέρθη ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην.

Τὸ γουάνον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς πολλὰ συνεχῆ μίλια τῶν ἀκτῶν τοῦ Περού, Χιλῆ καὶ Βολιβίας, καθὼς καὶ ἐπὶ πολυαριθμῶν νήσων, οὐχὶ μακρὰν τῶν ἀκτῶν τούτων. Εἶναι ἡ κόπρος μεγάλων θαλασσίων πτηνῶν ἐρχομένων ἐκεῖ τὴν νύκτα ἵνα κοιμηθῶσιν. Ἐξ αἰῶνων ἐσχηματίσθησαν λόφοι δλόκληροι μὲχρις ἐννενηκοντα μέτρων ὕψους ἐκ τῶν κόπρων πεντήκοντα περίπου χιλιάδων πτηνῶν. Δὲν πρέπει δὲ τοῦτο νὰ φανῆ παράδοξον, διότι ὑπελογίσθη ὅτι ἂν ἐκστραγγίζωνται ἐκ τῆς γαστρὸς ἐκάστου πτηνοῦ, μόνον 15 γραμμάρια κόπρων, ἔχομεν περίπου 5,700 καντάρια κατ' ἔτος. Ἡ κόπρος αὕτη εἶναι λιπαρὰ, διότι τὰ θαλάσσια ταῦτα πτηνὰ τρέφονται μὲ ζῶα καὶ ἰχθεῖς. Οἱ κάτοικοι τοῦ Περού μετεχειρίζοντο τοῦτο εἰς τὴν γεωργίαν, πρὸ πάντων οἱ Ἰνκὰς τὸν δωδέκατον αἰῶνα, μεθ' οὗ τὸ 1841 ναυτήσαντες Ἀγγλοὶ, ναυαγήσαντες καὶ ἰδόντες τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, μετέφερον αὐ-

τὸ εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν, ὅπου κατ' ἀρχὰς ἐφηρμόσθη εἰς τὰς γαῖας τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας. Ἐπειδὴ ἡ μεταφορὰ ἐκ Περού εἰς Ἀγγλίαν ἦτο μακροχρόνιος καὶ δαπανηρὰ, οἱ ἄγγλοι ἐζήτησαν καὶ ἀλλαχοῦ τὸ πτηνοκοπρομεταλλεῖον τοῦτο, ἀνεκάλυψαν δὲ τὸ 1843 τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Ἀγρίας Πεκουένας, παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν· διακόσια μεγάλα πλοῖα κατέπλευσαν πάραυτα εἰς τὴν Ἰθαβόε, μίαν τῶν κυριωτέρων τούτων νήσων καὶ ἐφόρτωσαν ἐκ τοῦ προϊόντος τούτου, ὅπερ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπωλεῖτο μέχρι 12 λιρῶν στερλινῶν ὁ τόνος. Ἡ ὄσμη αὐτοῦ εἶναι δυσωδестаτὴ καὶ ὀξεῖα, ὁμοιάζει ἐκείνη τοῦ κάστορος ἀναμίχτου μετὰ βαλεριανῆς. Ἡ χημικὴ του ἀνάλυσις εἶναι 23 καὶ 50)00 ὕδωρ, 32 ὀργανικαὶ οὐσίαι, 10 καθαρὰ ἀμμωνία, 1 καὶ 20)00 θειοῦχος ποτάσσα, 3 καὶ 80)00 χλωροῦχος σόδα, 2 καὶ 50)00 φωσφορικὸν ὀξύ, 27 θειοῦχος ἀνθρακικὴ τίτανος καὶ μαγνησία. Ἡ κόπρος αὕτη τὸ κατ' ἀρχὰς φαινόμενη ὁμοιάζει πρὸς βράχους δυσγνωρίστους. Ὁ πρῶτος χρησιμοποίησας αὐτὴν Ἀγγλος κ. Γκιψ μετεχειρίσθη αὐτὴν πρὸς λίπανσιν τῶν ἀγρῶν, κατέχει δὲ τὸ μονοπώλιον τοῦ ἐμπορίου τούτου, ἀποθανὼν πρὸ τινος κάτοχος πολλῶν ἐκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν, ἀποκτηθέντων ἐκ τῆς κόπρου ταύτης τῶν πτηνῶν.

Συμπάθεια Λίγκολν. — Ἡμέραν τινὰ ὁ μακαρίτης Λίγκολν, δικηγόρος εἰσέτι ὢν, ἐπιβαίνων ἀμάξης μεθ' ἑτέρου συναδέλφου του, εἶδε χοῖρόν τινα ἐντὸς βορβοροῦ, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ· ὁ Λίγκολν, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐσταμάτησε τὴν ἀμάξαν καὶ κατελθὼν ἔτεινε χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ ἀτυχὲς πλάσμα! Τοιοῦτος ἦτο ὡς πολίτης, καὶ τοιοῦτος εδεῖχθη ὡς πρόεδρος ὁ ἀγαθὸς ἐκείνος ἀνὴρ!

Ὁ *Εὐκαλύπτος*. — Τὸ δένδρον τοῦτο φυσικῶς εἶνε ἐν τῶν ὠφελιμωτέρων εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, μεταξὺ δὲ τῶν ἀπείρων ὠφελειῶν του δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ νέαν, ἐὰν πιστεύσωμεν τὰς ἐξ Αὐστραλίας εἰδήσεις· πράγματι τὰ πλεῖστα τῶν ἐντόμων ἄτινα ζῶσιν ὑπὸ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα ἀποστρέφονται τὰ φύλλα τοῦ *Εὐκαλύπτου*· ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ τις λέγων τὰ φύλλα του ὑπὸ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὰ κατastreπτικά ταῦτα σμήνη, ἢ μᾶλλον διὰ νὰ εἶνε βεβαιότερος περὶ τῆς ἀπομακρύνσεώς των, ἂς προσκολλήσῃ τὸν φλοιὸν τοῦ *Εὐκαλύπτου* περὶ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, τὸν ὁποῖον θέλει νὰ προστατεύσῃ. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ὑπάρχει ἔντομον, ὅπερ ἀγαπᾷ τὸν *Εὐκαλύπτον*, καὶ δὲν ἐγγίζει τοὺς ἄλλους καρπούς. Ἐάν αἱ πληροφορίες αὗται εἶναι ἀληθεῖς, τὰ φύλλα τοῦ *Εὐκαλύπτου* θὰ γίνωσι τοῦ λοιποῦ νέον εἶδος ἐμπορίας μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀντιπόδων, καὶ ἴσως τὰ φύλλα ταῦτα εἶνε ἰσχυρὸν φάρμακον καὶ κατ' αὐτῆς τῆς φυλοζήρας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΞΕΝΟΣ.

Τὸ ἀσταθές μου ποῦ φέρω βῆμα,
Ἐν πρωτευούσῃ τόσῃ περηνῇ;...
Ὅπου ἂν στρέψω, ὅπου βαδίσω,
Οἴμοι! οὐδένα θὰ συναντήσω
Γνώριμον, φίλον, ἢ συγγενῇ!

Ὅδους ἀγνώστους νῦν περιτρέχω,
Καὶ θυτὰ ἀγνωστα συναντῶ,
Οἰκίας βλέπω κ' ἔθιμα ξένα,
Συμπατριώτην γνωστόν οὐδένα!
Ἄσκηπως ἄρα περιπατῶ....

Ἴδέτ' ἐκεῖσε... σφρρίει κόσμος
Εἰς τὸν περίπατον ἐκλεκτός,
Συνομιλοῦσιν ἰδέτε, πόσοι
Καὶ συμβαδίζουσι καὶ γελῶσι
Ἐὐδαίμονοῦντες,.... ἐμοῦ ἐκτός!

Ἴδέτε ἄλλους πῶς συνοδεύουν
Γυναῖκας ὄντως ἑρατεινάς,
Καὶ παραπλεύρως αὐτῶν βαδίζουν,
Καὶ χαριέντως συμψιθυρίζουν
Καὶ ἀνταλλάττουσιν λέξεις τερπνάς!

Ἐγὼ μονῆρης καὶ ξένος πάντῃ,
Εἰς πάντα; ἀγνωστον, ξένον ὄν,
Ἔθην κἀκείσε τὸ βῆμα φέρω
Καὶ μόνον στόνους, στόνους ἐκφέρω,
Ψυχῆς ἐκ βίθους ἀδημονῶν!

Ζηλεύων πάντας τοὺς διαβάτας,
Ἀηλιπισμένος ἀναχωρῶ,
Κι' ἀπεχθανόμενος τοὺς ἀθρώπους,
Τὰ ξένα μέρη, τοὺς ξένους τόπους,
Ἐν τῇ ἀνίᾳ μου οἰκουρῶ!

Κ' ἐγκεκλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν,
Οἰκίαν... ξένην ὡς καὶ αὐτήν....
Κλαίω καὶ τήκομαι καὶ λυποῦμαι,
Καὶ τὴν πατριδα μου ἐνθυμούμαι,
Τὴν γῆν τὴν θεῖαν, τὴν ποθητήν!

Τοὺς συγγενεῖς μου, τοὺς φίλους πάντας,....
Πάντα τὰ πρόσωπα τὰ γνωστὰ,
Τὰς μετ' ἐκείνης συνδιαχύσεις,....
Τὰς παιδικὰς μου τὰς ἀναμνήσεις,....
Καὶ τῶν γονέων μου τὰ ὀσπᾶ!

ὦ! εἶν' ἐπύρατος καὶ φοικῶδης
Βίος ἐν ξένη, ἀγνώστῃ γῆ,
Εἶναι ὀδύνη, ἀπελπισία!
Ἡ ἀπομόνωσις ἢ ἀθλία,
Κιν' ἐρημία τάφου σιγῆ!....

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.
Μέλος — τέλος — ἔλος.

Λύσις τοῦ γρίφου
Γυναεὶλ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὰ ψηφία μ' ἂν μετρήσῃς,
Εἰς τὸ τέλος θὰ μὲ λύσῃς.